



**MEN DET
SKAL SKE**

DAGGRY-FORLAGET - KØBENHAVN



Daggry

SÆRUDGAVE



„Men det skal ske“

»Men det skal ske i de sidste dage, at Herrens Hus's bjerg skal være grundfæstet oven på bjergene og ophøjet over højene, og folkene skulle strømme til det. Og mange hedninger skulle komme og sige: Kommer og lader os gå op til Herrens bjerg og til Jakobs Guds hus, at han må lære os sine veje, og vi må vandre på hans stier, thi fra Zion skal udgå lov og Herrens ord fra Jerusalem. Og han skal dømme imellem mange folkeslag og holde ret for vældige hedningefolk ud i det fjerne, og de skulle omsmede deres sværd til hakker og deres spyd til haveknive, et folk skal ikke løfte sværd imod et andet, og de skulle ikke ydermere øve sig i krig. Men de skulle bo hver under sit vintræ og under sit figentræ, og ingen skal forfærde dem, thi den Herre Zebaoths mund har talt«. Mika 4:1—4.

I denne inspirerede profeti fra Guds Ord har vi fået en forhåndsmeddelelse om kommende begivenheder, hvoraf det fremgår, at jordens folk ikke altid skal plages af frygt og af krig, at nationerne ikke mere skal lære at føre krig og »ingen skal forfærde dem«. Vi kan trygt stole på disse lyse udsigter, idet profeten erklærer, at »den Herre Zebaoths mund har talt«.

Det bliver mere og mere klart, at menneskelig klogskab ikke kan finde en løsning på de mange forvirrende og sørgelige problemer, som nationerne stilles overfor. Enhver anstrengelse, som

verden gør for at befri sig for fortvivlelsens hægedynd, har til følge, at folk og nationer synker dybere og dybere ned i forvirringens og håbløshedens morads. Verden ønsker fred og sikkerhed, og den søger med feberagtig iver efter det, men hidtil har alle anstrengelser for at opnå disse mål for menneskelig lykke været forgæves.

På grund af nationernes uheld med at finde den virkelige fredsformular, bliver verden fuld af frygt for den store ødelæggende omvæltning, som videnskaben har muliggjort ved at understyre nationerne med våben, som — med deres evne til at sprede ødelæggelse og død, får det til at svimle for folk. Menneskelig klogskab holder på, at den eneste måde, hvorpå den moderne krigs frygtelige ødelæggelser kan undgås, er ved at fortsætte produktionen af flere og endnu mere effektive bomber, og om muligt forøge deres vældige ødelæggelseskraft.

Men dette frembyder kun et svagt håb om sikkerhed. Den lektie historien lærer os er, at krig aldrig kan forhindres ved en bedre beredelse til krig. Men verdens statsmænd bliver ikke ledet af andet end ufuldkommen menneskelig klogskab, så medens de håber på det bedste, forbereder de sig til det værste. Imidlertid forsikrer vor tekst os om, at forholdene ikke altid vil være således, men at den tid vil komme, da de vil erkende deres egen magteløshed, og nationerne vil sige til hverandre: »*Kommer og lader os gå op til Herrens bjerg ... at han må lære os sine veje*«.

Teksten fortæller os, at dette vil blive en af de ting, der vil ske i »*de sidste dage*«. Mange har misforstået betydningen af det profetiske udtryk »*de sidste dage*«, og antaget det for det samme som »*dommedag*«, efter den mørke tidsalders opfattelse. Man har misforstået det og troet det betød tidernes ende og begyndelsen til en frygtelig tortur i al evighed for størstedelen af den menneskelige slægt. De troede, at »*de sidste dage*« betød jordens ødelæggelse og enden på menneskenes tilværelse og liv på jorden.

Dette synspunkt er helt forkert. »*De sidste dage*« stemmer i sandhed overens med det profetiske »*verdens ende*«, men »*verdens ende*« betyder *ikke*, som så mange har antaget, jordens øde-

læggelse. Skriften forsikrer os om, at »jorden står evindeligt«. (Prædik. 1:4). I Esajas 45:18 bliver vi oplyst om, at Herren dannede jorden, at han *ikke* skabte den til at være øde, men til at bebos.

Dette er helt i overensstemmelse med beretningen om skabelsen i 1 Mosebog, hvor vi læser, at da Gud skabte mennesket, befalede han det at formere sig og opfylde jorden og gøre sig den underdanig. (1 Moseb. 1:28). Det er sandt, at mennesket syndede og fortabte sin ret til at leve evigt på jorden, men Skrifterne åbenbarer, at dødsstraffen mod menneskeslægten er blevet ophævet ved den guddommelige genløsningsplan, der blev fuldbyrdet af Jesus, så at alle, som ønsker det, kan blive genoprettet til liv og sundhed og nyde velsignelserne af et jordisk paradys for evigt.

Apostelen Peter beskriver dette genrejsningsværk som »genoprettelsen« og fortæller os, at Kristi andet komme går forud for dette genoprettelsesværk. (Ap. G. 3:19—21). Dette er den endelige hensigt og formål med Jesu andet komme, og det er klart, at dette store træk i Guds plan for slægtens genoprettelse til liv på jorden, ikke kunne blive gennemført, hvis jorden var tilintetgjort ved hans tilbagekomst.

Det er imidlertid sandt, at den profetiske verdens ende er forbundet med Jesu andet komme, men disse profetier angår enden på en social orden, ikke opbrændingen af den bogstavelige jord. Det græske ord, der mest anvendes i disse profetier er *kosmos*, der simpelthen betyder samfundsorden eller samfundsforanstaltninger, ikke planeten jorden. Det er dette ord, som apostelen Johannes anvender, da han skrev til de kristne og sagde: »Elsker ikke verden (kosmos) ikke heller de ting, som er i verden (kosmos)«. — I Johs. 2:15.

Det er dette ord Jesus anvendte, da han sagde til sine disciple: »Jeg har valgt eder ud af verden (kosmos)«. (Johs. 15:19). *Det er denne »verden«*, som de kristne ikke skal elske og hvorfra de skal udskille sig, *der bliver afsluttet*. Den er karakteriseret ved grådighed og svindel og undertrykkelse, ved forbrydelser, krig,

smerte og ved død — ved alt det onde, som rettænkende mænd og kvinder afskyer og hader. Det er indlysende, at afslutningen på sådan en verden og sådanne forhold vil blive til stor velsignelse for hele slægten i stedet for den af så mange frygtede »dommedag«.

Satans Rige tilintetgøres.

Når man rigtig forstår »*de sidste dage*« i vor tekst, vil det ses, at dette udtryk betyder en overgangsperiode i menneskeslægtens historie, under hvilken »verden« vil blive bragt til en ende, og i stedet for vil nye sociale forhold under Kristi regering blive indført. Jesus henviser til Satan som »denne verdens fyrste«, hvilken »verden« vil blive bragt til en afslutning, og Paulus omtaler djævelen, og kalder også ham for en »gud« (2. Kor. 4:4, Johs. 14:30). Ødelæggelsen af denne »verden« betyder derfor slutningen på Satans herredømme, enden på hans uretfærdighedsrige.

Tiden, hvor den »nuværende onde verden« bliver bragt til afslutning, beskrives også profetisk som »Herrens dag«. (Gal. 1:4, I Thess. 5:2). Det er den tid, hvor Herren ikke længere holder sig passiv i menneskenes anliggender men udøver sin magt og ødelægger den af Satan kontrollerede verden. Paulus omtaler denne »Herrens dag« og siger, at den vil komme »som en tyv om natten«, og at Herrens folk vil kunne skelne den ud fra den kendsgerning, at der vil være et råb om »fred og ingen fare« efterfulgt af »pludselig ødelæggelse«, der vil komme som »veerne over den frugtsommelige«. — 1 Thess. 5:1—3.

I Esajas 42:13, 14 beskrives Herrens forhold til ødelæggelserne på denne dag. Vi citerer: »Herren skal drage ud som den vældige, vække sin nidkærhed som en krigsmand, han skal råbe med glæde, ja råbe højt, han skal få overhånd over sine fjender. Jeg har tiet fra fordums tid, jeg var tavs, jeg holdt mig tilbage, men nu vil jeg stønne dybt som hun, der føder, jeg vil give min harme luft og fnyse«.

I denne profeti som i Paulus' forudsigelser om begivenhederne under »Herrens dag« beskrives disse som »veer«, der kommer

over en fødende kvinde, idet de antyder, at medens det første »ve« kommer pludseligt og uventet over nationerne, vil »verden« eller de sociale forhold ikke straks blive fuldstændig tilintetgjort i et kort og knusende slag. Ødelæggelserne vil snarere komme som en række »krampetrækninger«, der forøges i styrke med stadig kortere hvilerum imellem.

Der er megen grund til at tro, at den første af disse »krampetrækninger« af ødelæggelse begyndte i året 1914. Det var den første verdenskrig, en krig, der medførte ødelæggelsen af mange af Europas arvebittede fyrstedømmer — regeringer der var hovedstøtterne for den såkaldte civilisation i århundreder. Den anden verdenskrig var et mere ødelæggende hammerslag, der bragte civilisationen endnu nærmere til kaos. Nu frygter man en tredje.

Som Paulus forudsagde det, har der i mellemtiden stadig lydt »fred og ingen fare«. 1913 var et internationalt fredsår. Der opstod et utal af fredsföreninger og fredsfronter. Nogle få måneder før den anden verdenskrig brød ud, vendte Neville Chamberlain, den daværende statsminister, tilbage fra en konference i München og viftede med fredstraktaten til skarerne, der var mødt for at ønske ham velkommen, idet han sagde: »Jeg har reddet freden for vor tid«.

Men freden var ikke »sikret« da, heller ikke har nationerne på nogen af siderne i den store ideologiske strid om opnåelsen af kontrol over modparten »vundet freden«. De forudsagte profetiske begivenheder om denne tids »store trængsel« vil fortsætte, indtil Herren åbenbarer sig for nationerne under den døende verdens sidste krampetrækninger, og deres øjne blive åbnet, så de kan skue hans herlighed. Det Hellige Land vil blive det geografiske brændpunkt i det sidste »ve«.

»Juda og Jerusalems fangenskab«.

Under alle de ulykkelige år i denne profetiske trængselstid (Dan. 12:1) har Herren udført et andet værk på jorden. Ligesom han i dagene, da han vendte Midianiterne mod hinanden og

tilintetgjorde dem (Dom. 7:22), har han nu gjort det samme med nationerne i vor tid, idet hans hjælpende hånd har været over sit gamle Israels folk, Abrahams naturlige efterkommere. En af Guds forjættelse om dette lyder: »Thi se de dage komme, siger Herren, da jeg vil vende mit folk Israels og Judas fangenskab, siger Herren, og føre dem tilbage til det land, som jeg har givet deres fædre, at de skulle eje det«. — Jer. 30:3.

Denne og mange andre af Guds forjættelser angående genoprettelsen af Israel i »de sidste dage« bliver opfyldt på en bemærkelsesværdig måde. Jødiske folk fra alle jordens egne rejser til Palæstina, og den ny stat Israel er blevet dannet dér. Det er et af de fremtrædende træk, som tilkendegiver tiden, hvori vi lever som »Herrens dag«, »endens tid« i hvilken Herren vil oprette sit så længe forjættede rige.

I Joel 3:6, 7 henviser Herren til dette og meddeler os, at »i de samme dage og på den samme tid, når jeg omvender Judas og Jerusalems fangenskab, da vil jeg samle alle hedningerne og føre dem ned til Josafats dal, og der vil jeg gå i rette med dem om mit folk og Israel min arv. Herren erklærer, at årsagen til denne »gåen i rette« er, at disse nationer har adspredt hans folk og »delt hans land«.

I særdeleshed begyndende med Jerusalems omstyrtelse og Palæstinas undertrykkelse i 70—73 efter Kristi fødsel har hedninge­nationerne været ansvarlige for adspredelsen af det jødiske folk. På enkelte undtagelser nær, har de igennem århundrederne ikke haft nogen tryghedsfølelse iblandt hedninge­nationerne. Og nu da Guds rette tid er kommet til at genindsætte dem i deres eget land, som er forjættet dem gennem deres fædre, har de Forenede Nationer forordnet en opdeling af landet, idet jøderne kun må få en del af det land, som Herren har forjættet dem.

Vi er vidner til den forudsagte forsamling af nationerne samtidig med, at Jøderne vender tilbage til Israel — ikke til den bogstavelige Josafats dal, men til »afgørelsens dal«, som den senere i profetien kaldes (Joel 3:19). Og Herrens afgørelse er imod dem,

fordi de forsøger at hindre fuldførelsen af hans plan angående hans gamle folk, Abrahams efterkommere.

Skriften giver os ikke enkeltheder om, hvorledes denne strid om Israel vil forme sig, men viser tydeligt, at folket skal bo i deres land i tryghed og velstand. Dette bliver vi gjort opmærksom på i Ezekiels profeti, kap. 38 og 39. Denne profeti åbenbarer, at da vil høre fra »nord« allieret med Persien, Ethiopien og andre angribe det samlede Israel.

Det vil være i denne forbindelse i den store trængselstids udvikling — øjensynlig den sidste krampetrækning i trængslen — at Herren på en mirakuløs måde vil udfri sit folk fra fjendens hænder. Herren siger om dette: »Og jeg vil bevise mig stor og bevise mig hellig og give mig til kende for mange hedningers øjne, og de skulle fornemme, jeg er Herren«. Ezekiel 38:23.

Jøderne vil også på den samme tid og ved de samme midler få deres øjne åbnet, så de kan forstå, at Jehova er deres Gud, og at det var ham, som genindsatte dem i deres land. Om dette siger Herren: »Og jeg vil kundgøre mit hellige navn midt iblandt mit folk Israel og ikke ydermere lade mit hellige navn vanhelliges, og hedningerne skulle fornemme, at jeg er Herren, den Hellige i Israel.« — Ezekiel 39:7.

»LAD OS GÅ OP«

Når folkenes øjne således bliver åbnet, at de kan erkende Guds hånd i deres anliggender, idet han hindrer dem i at bringe deres selviske planer til udførelse, vil de begynde at se op mod ham i ydmyghed og føle sig afhængige af ham. Da vil det ske, som vor tekst erklærer, at de vil sige *»kommer og lader os gå op til Herrens bjerg — at han må lære os sine veje, og vi må vandre på hans stier«*.

Herrens »bjerg« er Herrens rige. Profetierne var oprindelig henvendt til den jødiske nation, og folket var vant til den tanke, at Gud udøvede sin kontrol over deres anliggender fra et bjerg, Zions bjerg i Jerusalem. Fra Zions bjerg herskede Gud over den gamle Israels nation gennem deres forskellige konger, om hvem

der er skrevet, at de sad på »Herrens trone«. 1 Krønikers bog 29:23.

Vor tekst taler om »bjerget« eller »riget«, Herrens »hus«. Dette er et sprog, der let forstås af dem, der er kendt med historien. Fra de ældste tiders begyndelse blev den gamle verdens kejserdømme og nationer regeret af fyrste»huse«. Det var »kongelige familier«, hvor retten til at regere gik i arv fra den ene generation til den anden.

Gud anvender betegnelsen »hus« i forbindelse med det rige, han har lovet at oprette, fordi dette rige også vil blive regeret af en kongelig, eller en herskerfamilie. Det vil blive hans egen familie eller sønner, hvoraf Jesus er høvdingen »kongernes Konge og herrernes Herre«. Jesus vil knytte dem til sig, der trofast har fulgt i hans fodspor i den nærværende tidsalder.

Lejligheden til at blive medarvinger med Jesus i hans rige blev først tilbudt den jødiske nation. Dette var ved Jesu første nærværelse. Angående dette har vi læst, at han »kom til sine egne, men de modtog ham ikke. Men så mange, der modtog ham, gav han magt (ret eller privilegium) til at blive Guds sønner«. (Johs. 1:11, 12).

Men der var ikke nok af jøder, der af hjertet modtog ham og svarede på hans indbydelse til at blive Guds sønner, derfor vendte Herren sig til hedningerne for at udsøge resten af dem, der skulle udfylde tallet på hans »regeringshus«, hans sønner. — Ap. G. 15:14.

Disse troende i Jesus både fra jøder og hedninger bliver medlemmer af Guds »regeringshus« af sønner på grund af deres trofasthed i at lide og dø med Jesus. Paulus, der stod ansigt til ansigt med døden i et romersk fængsel, skrev således til Timotheus: »Den tale er troværdig, thi dersom vi ere døde med ham, skulle vi også leve med ham«. — 2 Tim. 2:11, 12.

I Romerbrevet 8:16, 17, læser vi: »Anden selv vidner med vor ånd, at vi er Guds børn. Men når vi ere børn, ere vi også arvinger, Guds arvinger og Kristi medarvinger, om ellers vi lide med ham for også at herliggøres med ham«. Denne tidsalders værk har

været at udvælge et folk ud fra verden ved Evangeliet, et folk som vil være villig til at lide og dø for Jesus. Dette er det folk »for sit navn« Ap. G. 15:14 refererer til.

Når dette værk er fuldført, kommer oprettelsen af »Herrens hus's bjerg«. Guds almagt er en garanti for dette, og den begyndte at virke til denne plans fuldendelse for mere end 1900 år siden, da Jesus blev oprejst fra de døde. Det var Guds plan, at Jesus skulle dø for den dømte slægt, for det var Guds hensigt, at hans rige skulle herske over en levende menneskeslægt og ikke over en døende, derfor døde Jesus for at den kunne få en ny lejlighed til at leve. Men Jesu fjender dømte ham til døden, en af beskyldningerne mod ham var hans påstand om, at han var en konge. Satan må have tænkt, at han havde overvundet Guds plan om at oprette et rige gennem Jesus, men det gik ikke som han tænkte, for guddommelig magt oprejste Kongen fra de døde.

Dette var ved begyndelsen af tidsalderen. Ved tidsalderens slutning fuldbyrder guddommelig magt et andet stort mirakel ved at oprette det så længe forjættede rige; de som gennem tidsalderen har lidt og er døde med Jesus, vil også blive oprejst fra de døde. Skriften omtaler dette som »den første opstandelse«, og hensigten med denne er, at disse »skal leve og regere med Kristus i 1000 år«. — Åbenb. 20:4, 6.

Jesus vil med sin menighed udgøre den ny samfundsordens usynlige regenter, nemlig Guds »regeringshus«. Som Jesus forklarede, har Satan igennem de svundne tidsaldre været »denne verdens fyrste«. Den »onde« verden, som Paulus beskriver den. (Johs. 14:30, Gal. 1:4). Satan har udøvet sin magt gennem menneskelige institutioner af den ene eller anden art, men han selv har været usynlig for folket. Således vil det også blive med Kristi rige. Jesus og hans med-konger vil være usynlige for verden, men de vil udøve deres magt og myndighed gennem menneskelige repræsentanter.

Disse menneskelige repræsentanter er også i forvejen blevet uddannet og opøvet. Det er Guds trofaste tjenere, som levede før Jesu første komme. Den retfærdige Abel var den første, og Jo-

hannes Døberen den sidste. Jesus sagde, at »iblandt dem, som ere fødte af kvinder er ingen større fremstået end Johannes Døberen, men den mindste i Himmeriges rige er større end han«. — Matt. 11:11.

Dette betyder ikke, at Johannes Døberen ikke vil blive frelst. Det betyder simpelthen, at han ikke vil få en plads i rigets åndelige side, Jesus henviser til denne med ordene »*Himmeriges rige*«. Johannes Døberen var den sidste som Salme 45:17 omtaler, og disse vil blive gjort til »fyrster på den hele jord«. De vil ikke selv blive konger, men vil som fyrster repræsentere *Kong Jesus og de med ham forbundne konger*.

Før det gamle Israels folk blev regeret af konger, der sad på »Herrens trone«, havde Gud udvalgt dommere til at styre nationens anliggender. Disse dommere blev udvalgt til tjeneste, når nationen blev undertrykket af fjendtlige nabolande. Ved guddommelig indgriben befriede disse dommere Israel fra deres fjender, og nationen fik fred. Se Dommernes bog 3:9—11.

I en forjættelse berettet i Esajas 1:26 siger Herren til Israel: »Og jeg vil give dig dommere igen som i førstningen og rådsherter som i begyndelsen, derefter skal du kaldes retfærdigheds stad, en trofast by«. Disse »dommere«, der vil blive genindført i Israel er de gamle profeter, deres »fædre« som vil blive sat til »fyrster« over hele jorden.

I tiden for »den store trængsel«, når guddommelig indgriben åbenbares for Israels folk i det Hellige Land, vil disse »dommere« eller »fyrster« Abraham, Isak og Jakob og alle profeterne blive oprejst fra de døde og blive de anerkendte ledere og statsoverhoveder i den ny samfundsorden, der vil blive Herrens rige.

Matthæus 8:11 og Lukas 13:29 omtaler dette og fortæller os, at folk fra alle jordens egne — øst, vest, nord og syd — vil anerkende de oprejste gamle værdige som deres rådgivere og ledere og »*sidde til bords*« med dem. Dette vil begynde blandt de genindførte israeliter i Palæstina. Ligesom Jesus først fremstillede sig for Israels folk for at give dem lejlighed til at blive medkonger i rigets åndelige side, således vil de også først få lejlighed

til at modtage og glæde sig over rigets velsignelser, når tiden er inde for disse til at strømme ud over folkene.

Profeten Esajas fortæller os, at når disse »dommere« er genindsat »som i begyndelsen« og deres »rådsherrer som i førstningen«, skal de »derefter kaldes retfærdigheds stad«. — Es. 1:26. Klassen af de gamle værdige, rigets jordiske repræsentanter, vil hovedsagelig bestå af jøder. De beviste deres troskab mod Herren i den forgangne tid. Da de genindførte Israeliter i Palæstina vil blive de første, der får lejlighed til at samarbejde med de oprejste trofaste gamle, vil den jordiske side af denne nye »stad« eller retfærdighedsregering til at begynde med mest bestå af Abrahams naturlige sæd.

Men dens indflydelse vil hurtigt brede sig, så den omfatter alle nationer. Alle folk, uden hensyn til race, vil få den samme lejlighed til at blive optaget i den ny samfundsorden og få del i velsignelserne. I sandhed »*mange nationer*«, som vor tekst erklærer, *vil sige* (i Esajas 2:2 hedder det »alle hedningefolk«) »*kom, lad os gå op på Herrens bjerg*«. Når de andre nationer ser, at Israels folk bliver rigt velsignet ved at have anerkendt Jesus som deres Messias og samarbejder med dem, som Herren har gjort til jordens »fyrster«, vil de også ønske at lære Herrens veje at kende og gå på hans stier.

Og når de gør det, vil de lære fredsvejen at kende i stedet for krigsvejen. Et virksomt nedrustningsprogram vil da træde i kraft, for løftet lyder i symbolsk tale, at de »*skulle omsmede deres sværd til hakker og deres spyd til haveknive*«. Det er lige til. I århundreder har nationerne prøvet på at oprette fred ved at forberede sig til krig, men dette mislykkedes. Lovene fra »*Herrens bjerg*« vil fuldstændig forandre dette, for krigsvåbnene vil blive tilintetgjort, og folk vil blive uddannet til at holde fred og nyde fordelene derved.

Nationernes økonomi vil heller ikke blive beregnet ud fra nødvendigheden af forberedelser til en eventuel krig. Universal og vedvarende fred vil blive hele folkets arv, og på samme tid vil de opnå økonomisk sikkerhed. Denne overbevisende tanke ind-

gydes os ved symbolet om, at de skal bo hver under sit vintræ og figentræ, og løftet lyder, »*men de skal sidde hver under sin vinstok og under sit figentræ, og ingen skal forfærde dem.*« (Mika 4:4).

Idag har kortsynet menneskelig visdom og selviskhed bragt verden til et stadium af kaos og frygt. Folk frygter krig med dens forfærdelige følger, men de frygter også de økonomiske følger af fred, idet de ved, at nationernes industrielle ydeevne hurtigt vil stige, således at hjemmemarkederne vil blive overfyldte, hvad der igen vil medføre arbejdsløshed, depression og svære tider for masserne. Men Gud ske lov, at dette ikke vil blive resultatet af fred, når folket i »*Herrens bjerg*« ikke blot vil omsmede deres sværd til haveredskaber men også bo under deres eget vintræ og figentræ.

Og til freden og økonomisk sikkerhed kommer så yderligere velsignelserne ved sundhed og liv, som vil blive gjort tilgængelig for enhver på »*Herrens bjerg*«. Løftet lyder, at på »*Herrens bjerg*« vil den Herre aftørre gråden af alle ansigter« og »han skal opsluge døden for evig«. (Esajas 25:6—9). Dette har også Paulus tænkt på, da han skrev, at Kristus skulle regere, indtil alle hans fjender er lagt under hans fødder, og at den sidste fjende, som tilintetgøres, er døden. — 1 Kor. 15:25, 26.

Denne forjættelse om livet er heller ikke begrænset til dem, der kommer helskindet igennem »den store trængsel«, og således er i live, når det guddommelige rige tager kontrollen over jordens anliggender; for løftet lyder, at de døde skal blive genoprejt, således at de alle kan få lejlighed til at nyde dette riges velsignelser. I et af de skønne kapitler om riget i Bibelen — Åbenbaringen kap. 20 — fortæller apostelen Johannes, at »døden« og »dødsriget« vil afgive de døde, som findes der.

I Åbenbaringen 1:18 fortæller Jesus os, at han har »dødsriget«s nøgler. Skriftens vidnesbyrd giver os forsikring om, at han vil bruge disse nøgler til at åbne »dødsriget«s porte — dødens tilstand — og løslade de døde fra deres fængsel. Opvækket af dødsøvnens vil de få samme lejlighed til at adlyde rigets love som de,

der lever igennem den nuværende store trængsel. De der modtager livet, som Jesus gjorde tilgængeligt for dem ved sit store forsoningsoffer, og adlyder rigets love, der forestås af »jordens fyrster«, vil få det evige liv.

Dette riges herlige værk vil ikke blive fuldført i løbet af nogle få dage ej heller i løbet af nogle få år, men Skriften viser, at der vil medgå 1000 år hertil. Apostelen Peter beskriver denne periode som »alle tings genoprettelsestider«, hvilke følger efter Kristi tilbagekomst. Peter henviser i sin profeti til Jesus som »den profet«, Moses forjættede, og han siger endvidere, at de, som i »genoprettelsestiden« ikke »adlyder den profet«, vil blive udryddet af folket. (Ap. G. 3:19:23). Således vil rigets værk »Herrens Hus's bjerg«, når det er helt fuldført, genindsætte menneskeslægten til det hjem og de besiddelser, der gik tabt på grund af syndefaldet.

Vor tekst anfører, at når dette »bjerg« er oprettet, vil »Herren dømme imellem mange folkeslag og holde ret for vældige hedningefolk ud i det fjerne«. Jesus beskriver denne bedømmelse af nationerne i sin lignelse om Fårene og Bukkene. Til dem, der ved lydighed mod rigets love viser deres ydmyge sindelag, lyder det: »Kommer hid I min Faders velsignede, arver det rige, som har været eder beredt fra verdens grundlæggelse«. (Matth. 25:34). Det er det rige eller herredømme, der er omtalt i 1 Mosebog 1:28.

Denne lignelse om Fårene og Bukkene er det sidste af de tegn, som Jesus gav som svar på disciplenes spørgsmål: »Hvad er tegnet på din tilkommelse og verdens ende?« (græsk tidsalderens ende). (Matth. 24:3). Han antydede, at et af de første tegn på hans anden nærværelse ville blive »den store trængsel«, hvilken verden nu i tiden gennemgår, og som er nødvendig, for at satans verden kan blive tilintetgjort. Men hans nærværelse vil vare i 1000 år og vil tilsidst medføre den fuldstændige genoprettelse til evigt liv på en fuldkommen jord for alle, der er villige og lydige af menneskeslægten.

Dette vil blive det fuldstændige svar på den kristnes bøn: »Komme dit rige. Ske din vilje som i himmelen således også på jorden«. Det er dette, som efter Guds sikre ord snart skal ske.